

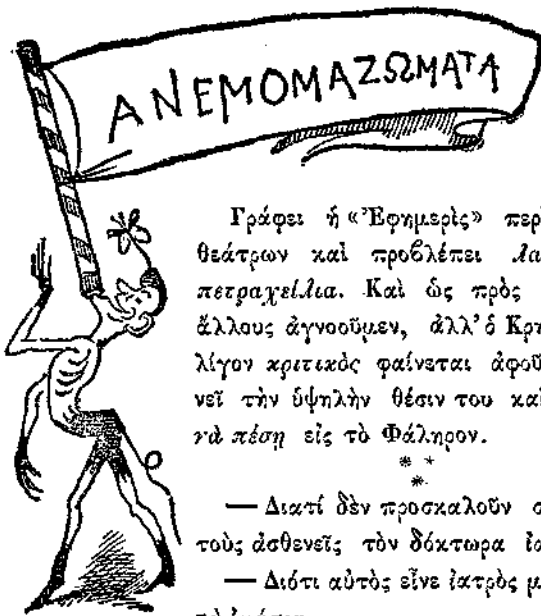
ΕΤΟΣ Α'

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΚΩΜΙΚΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΡΙΘΜ. 12

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 12. ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΚΑΘ' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ—Τιμή φύλλου λεπτ. 10

Έν ΑΘΗΝΑΙΣ, τῆ 23 Μαρτίου 1875.

Γράφει ἡ «Ἐφημερίς» περὶ θερινῶν θεάτρων καὶ προβλέπει λαγούς με πετραχειλία. Καὶ ὡς πρὸς μὲν τοὺς ἄλλους ἀγνοοῦμεν, ἀλλ' ὁ Κρητικὸς ὀλίγον κρητικὸς φαίνεται ἀφοῦ λησμονεῖ τὴν ὑψηλὴν θέσιν του καὶ ἐρχεται νὰ πέσῃ εἰς τὸ Φάληρον.

— Διὰ τί δὲν προσκαλοῦν συχνὰ εἰς τοὺς ἀσθενεῖς τὸν δόκτωρα ἱατρὸν Α.
— Διότι αὐτὸς εἶνε ἱατρὸς μόνον διὰ τὰ ῥάτια.

Ὁ Κ^{ος} Κ... μετὰ τοῦ Κ^{ου} Σ... συνωμῶνται περὶ πατρίδος ἐξερχόμενοι τῆς Βουλῆς μετὰ τὴν συναυλίαν τῆς 19 Μαρτίου. Ὁ Κ^{ος} Κ... διακήρυττεν ὅτι εἶνε ὑπὲρ τοῦ Νόμου. Παρατυχὸν ὄργανόν τι τῆς δημοσίας ἀσφαλείας ἐρώτησεν. Ποῖος ῥμιλεῖ ἐδῶ περὶ νόμου; Ἐγὼ, Κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Κ^{ος} Κ....

— Πάρτε τον μέσα, εἶνε ἐναντίος τῶν καθεστώτων.

Τινὲς ἐδῶ τρεφόμενοι μετὰ τὰς ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος ζῶσιν ἐν Σμύρῃ. Θέλετε νὰ τοὺς ἰδῆτε; Πηγαίνετε ἐκάστην Δευτέραν εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον, κα. θὰ

τοὺς ἰδῆτε ἀγωνιῶντας νὰ ἀναμένουν τὰ γράμματα τῆς Σμύρνης. Καὶ δεικνύουσι μὲν οὗτοι ἐπιστολάς ἐκ Σμύρνης, ἀλλὰ κατὰ περίεργον σύμπτωσιν πᾶσαι αὐταὶ προέρχονται ἐκ τοῦ ἀσχήμου φύλλου τοῦ ποτὲ θιάσου μας. Ἄρα γε δὲν γράφουσι καὶ αἱ γυναῖκες; Πιστεύομεν ναι, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἡ γαλλικὴ λέξις discretion ἐπολιτογραφίθη τέλος πάντων εἰς τὰ ῥθη μας.

* *

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι τὰ πράγματα ἐκεῖ κάτω (τὰ τοῦ Θεάτρου ἐνοοῦμεν) δὲν βαίνουν ἐπὶ ῥόδων. Παραπονοῦνται αἱ κυραὶ τοῦ θιάσου καὶ ἐνθυμοῦνται τὰς Ἀθήνας, τὰ διάστημα ἐκεῖνα μπουκέτα καμελιῶν, τοὺς στίχους τοὺς ἑλληνικοὺς καὶ γαλλικοὺς, τὰς περιστεράς κτλ. κτλ. Οἱ Σμυρναῖοι εἶναι, ὡς φαίνεται, ἄνθρωποι πρακτικοὶ καὶ δὲν ἀρκοῦνται, ὡς ἡ νεολαία τῶν Ἀθηνῶν, εἰς πλατωνικὰς ἐκστάσεις καὶ λαρυγγισμούς.

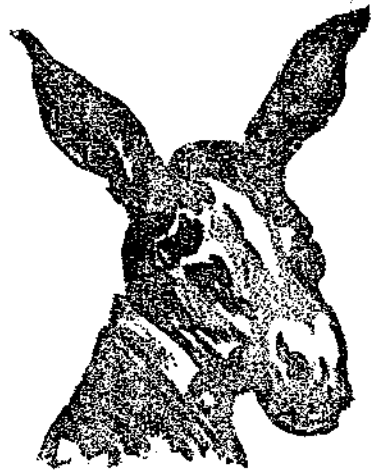

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΗΜΩΔΗΣ

ΓΙΑΝΝΗΣ — Καὶ τί νὰ λέγῃ τώρα, τί νὰ κάμνῃ ἐκεῖνος ὁ παλαβὸς ποῦ ἔγῃκε μετὰ τῆς συνταγματικαῖς του θεωρίαις. . . .

ΚΩΣΤΑΣ. — Ὁ καθηγητὴς; Ἄμ' αὐτὸς νὰ πνιγῇ ἢ πατρίδα μὲ πεντάρα δὲν δίνει.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ. — Ὅρσε ποῦ τωῦρες! Μὰ τί πέρνει ἤθελα νὰ ῥέρωμε.

ΟΝΟΛΟΓΙΑ

Ο ΟΝΟΣ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ

Ο διάσημος Ιατρός Ricord κατὰ τὴν πολυετή αὐτοῦ κα-
θηγησίαν δις μεταβαλὼν γνώμην περὶ ζητήματός τινος (ἐκ
τῶν ἀναγομένων εἰς τὴν εἰδικότητά του), ἐδικαίωσε τὴν
παλιωθῆσαν ταύτην λέγων "Un homme sot est celui
qui ne varie jamais,,. Ο ἀξιότιμος Ὁν. Καθ. τυχὼν ἐν
Παρισίους ὅτε ἐλέγετο τοῦτο καὶ φοβούμενος μὴ καταταχθῆ
μεταξὺ τῶν κουτῶν, ἀπεράσισε νὰ γίνῃ ὁ Ricord τοῦ συν-
ταγματικοῦ δικαίου.

Καθὼς ὅμως συμβαίνει ὁ μαθητὴς υπερηκόντισε τὸν δι-
δάσκαλον. Δις μόνον ἐντὸς τριακονταετίας ἤλλαξε γνώμην
ὁ Ricord, ὁ δὲ κ. Ὁν. Καθ. ἀλλάσσει τὰς γνώμας του ὡς τὰ
ὑποκαμίσα. Χθὲς μάλιστα παρατηρήσαντες αὐτὸν μετὰ προσ-
οχῆς ἐπέισθημεν ὅτι τὴν γνώμην ἀλλάσσει συχνότερον τοῦ
ὑποκαμίσου.

Κατὰ τοὺς γάλλους "Pierre qui roule n'amasse pas
de mousse,, ὅπερ σημαίνει ὅτι ὁ ἄστατος ἄνθρωπος δὲν
προοδεύει. Τὴν σοφίαν ὅμως τῶν ἐθνῶν ἀπέδειξε ἐσφαλ-
μένῃ ὁ πολύτροπος κ. Ὁν. Καθ. διότι ἀλλάσων φρόνημα
κατὰ τὰς περιστάσεις, κινώρθηκε νὰ πλουτίσῃ καὶ ν' ἀνε-
γείρῃ γοθηκὸν πύργον, ὃν προτίθεται νὰ περιφράξῃ καὶ διὰ
τάφρου πρὸς πλειότεραν ἀσφάλειαν τῶν ἐκεῖ φυλασσομένων
χειρογράφων καὶ ἄλλων του θησαυρῶν.

Μή τις ὅμως νομίσῃ ὅτι ἐπὶ βόδων πάντοτε ἀναπαύμε-
νος ἀπέκτησε πάντα ταῦτα ὁ Πρωτεὺς τοῦ δικαίου. Πολ-
λοῦγε καὶ δεῖ ὅπως ὁ ἀπόστολος ἔλεγε περὶ ἑαυτοῦ "Τρίς
ἐβραβύσθη, ἀπαξ ἐλιθάσθη κτλ.,, ὡς καὶ ὁ ἀξιό-
τιμος Ὁν. Καθ. δύνανται νὰ εἴπῃ "Πλειστάκις ἐσυρίχθη
ἐποδοκροτήθη, ἐξυλοκοπήθη,,.

Ὁ Δὸν Κιχώτης ὁ Μαγκήσιος μίαν μόνην εἶχε Δουλικεῖαν
καὶ μόνον ὑπὲρ ταύτης ἐξυλοκοπεῖτο ὁ ἀξιότιμος Ὁν.
Καθ. καθημερινῶς ἀλλάσσει Δουλικεῖας καὶ ὑπὲρ πασῶν εἶ-
ναι ἔτοιμος νὰ φάγῃ ξύλον.

Δὲν ἔπεται ὅμως ἐκ τούτου ὅτι ὁ Ricord τοῦ δικαίου, ὁ
τόσον πρόθυμος πᾶσαν γνώμην ν' ἀσπασθῆ, δὲν ἔχει καὶ
ἀντιπαθείας ἀπ' ἐναντίας τρέφει ἄσπονδον μίσος πρὸς τὴν

εὐπρέπειαν, τὴν λογικὴν, τὴν γραμματικὴν καὶ πρὸ πάντων
τὴν γνώμην ἣν ὑπεστήριξε τὴν προτερσίαν.

Ἐν τῇ πλήθει τῶν ἰδεῶν, ὧν ὑπερμάχησε κατὰ και-
ροῦς ὁ ἀξιότιμος Ὁν. Καθ. ὑπάρχουσι καί τινες εἰς τοιοῦτον
βαθμὸν πρωτότυποι, ὥστε ἀπαγγέλλων αὐτὰς ὁ σοφὸς
καθηγητὴς ἀναπηδᾷ ἐπὶ τῆς ἔδρας του καὶ αὐτὸς ἑαυτὸν
θαυμάζων ἀνακράζει "Τοῦτο, ὅσον ἡμεῖς ἴσμεν, οὐδεὶς
πρὸ ἡμῶν διέκρισε !,,

Οἱ μαθηταὶ τοῦ ἀρχαίου σοφοῦ ἠμιλοῦντες περὶ τοῦ δι-
δασκάλου τῶν ἔλεγον « Αὐτὸς ἔφα ». Ὁ ἀξιότιμος Ὁ. Κ.
μὴ ἔχων τοιοῦτους θαυμαστάς τῆς σοφίας του, ἀναπλη-
ροῦ αὐτοῦς ὁ ἴδιος λέγων « Ὡσπερ ἐν λόγοις καὶ ἐν ξυγ-
γραφαῖς αὐτὸς ἔφη »

Παρακαλοῦμεν τοὺς ἀναγνώστας τοῦ « Ἀσμοδαίου » νὰ πι-
στεύσωσιν ὅτι τὰς ἀνωτέρω δύο φράσεις δὲν ἐπρὸς μὴ ἐβήθημεν
ἐκ τινος μακαρονοπωλείου, ἀλλ' αὐτολεξεῖ ἐκ « ξυγγρα-
φῆς » τοῦ ἀξιότιμου Ὁν. Καθ. ἐν ᾗ τόσον ἀφθονοὶ εἶναι αἱ
τοιαῦται φράσεις, ὥστε δύνανται ἐξ αὐτῶν νὰ συμποσιά-
ζωσιν ἐπὶ ἕξ μῆνας εἰκοσι τοῦλάχιστον ναπολιτανοί.

Ὅπως πᾶσαν γνώμην εἶναι ἔτοιμος νὰ υἱοθέτῃ, οὕτω
καὶ οὐδὲν ἔργον νομίζει ἀνάξιον αὐτοῦ ὁ Ὁν. Καθ. Τὸ
ὑπουργεῖον λαθὼν ἀνάγκην δημοῦ πρὸς σφαγιασμὸν ὀχλη-
ροῦ τινὸς ἄρθρου τοῦ συντάγματος, ἀδιστακτικῶς ἀπετάθη
εἰς τὸν ἀξιότιμον Ὁν. Καθ. ἵνα στήσῃ τὴν λαϊκότημον.
Εὐτυχῶς ὁ πέλεκος τῆς μηχανῆς ὁμοίαζε τὴν κεφαλὴν
τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ, δὲν ἔκοπτε καθόλου.

Ἐν Γαλλίᾳ, εἰς τοὺς στρατώνας τοῦ ἱππικοῦ, ὑπάρχει
ἡ ἀκόλουθος συνήθεια. Ὅσακις ἄλογον, ὑπερβᾶν τὴν ἡλι-
κίαν καὶ ἦν ἔπρεπε πλέον νὰ γίνῃ λογικὸν, δὲν θέλει νὰ
βραδίῃ τὴν εὐθείαν ὁδὸν, ἀλλ' ἀσχημονεῖ λακτίζων πρὸς
δεξιὰν καὶ ἀριστεράν καὶ ἀντὶ ἵππου ἐπιμένει νὰ ἦναι αἰω-
νίως πῶλος, τοῦ τοιοῦτου σχίζεται τὸ αὐτίον καὶ ἔπειτα
πωλεῖται τὸ ζῶον εἰς τοὺς κάρραγωγεῖς ἢ τοὺς ἀλογοφά-
γους. Ἡ ἐγχείρισις αὕτη καλεῖται *reforme*, δηλ. μετα-
σχηματισμός. Ἀφοῦ κατώρθησε τὸν τῆς βουλῆς, κειρὸς
εἶναι, νομίζομεν, νὰ φροντίσῃ ἡ κυβέρνησις καὶ περὶ ἀντι-
στρόφου τινὸς μετασχηματισμοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, ἀπαλ-
λάττουσα πλέον τοὺς δυστυχεῖς φοιτητὰς ἀπὸ τῶν κρότων
τῆς « καλλικελάδου ἔδρας »

ΘΕΟΤΟΥΜΠΗΣ.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἡ θαλαμηγὸς διατελεῖ ἀπὸ τῆς μεσημβρίας τῆς χθὲς
ὑπὸ ἀτμόν.

Ὁ κ. Μεσηνέζης ἠκούσθη ἀνακράζων « Ἀλοίμονον εἰς
τὸ βρωματικὸν τὸ ὁποῖον μετεμορφώθη εἰς Τσιφούτικον ».

Ὁ κ. Στάικος ἐπιθέτει καταπλάσματα εἰς τὸ μέρος
ἐκεῖνο τοῦ σώματος, ὅπου ἡ βράχις λαμβάνει ἄλλο ὄνομα.

Ἡ τιμὴ τοῦ πετρελαίου ἀνεβιβάσθη εἰς δρ. 9.75 ἢ ἐκά.

Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Ὁ Σούττος, ἐν ἔξῃ νῦν, εἰς φυλακὴν θὰ ἦτο,
 Ὁ Ὀρφανίδης βέβαια θὰ ἐξυλοκοπεῖτο,
 ἂν ἔγραφεν ὡς ἄλλοτε, ἂν ἔγραφ' ὡς Καρύδης,
 καὶ ἀπορῶ ὁ τῶν Καίρων ποῦ εἶνε Κανελλίδης.
 Ἄλλ' οὐδὲ Σούττος σήμερον, οὐδ' Ὀρφανίδης πλέον,
 οὐδέ τις ἐπικίνδυνος πληροῖ τὸν Ἀθηναῖον.
 Ὁ Ἀθηναῖος προτιμᾷ καλὸν ζυθοπωλεῖον,
 ἅς πνίγεται δ' ἅς λέγουσι, τὸ τῆς πατρίδος πλοῖον.
 Ὁ Ἀθηναῖος ἀγαπᾷ νὰ τρέχη ἐφ' ἀμάξης
 τῶν νόμων δ' ἅς κλονίζεται, ὡς λέγουσιν, ἡ τάξις.
 Ὁ Ἀθηναῖος γεύματα ἐπιθυμεῖ λουκούλλων,
 ἅς κύπτη δ' ὅπως λέγουσι τὸ ἔθνος ἡμῶν δούλων.

Διότι πονηρὸς αὐτὸς, εἰς ὥραν ἐγεννήθη,
 καθ' ἣν κοιλία ἐγιναν καὶ στόμαχος τὰ στήθη,
 τὸ φρόνημά μας μετοχή, γαϊάνθραξ ἡ ψυχὴ μας
 κ' ἡ ἀρετὴ ἕξυπόλητη γυρίζει δρόμους, ῥόμους,
 πλατείας, οἴκους καὶ αὐλὰς, γυρίζει καὶ γυρίζει
 ἀντ' ὀβολοῦ ποδήματα κακῶν νὰ καθαρίζη.

Φωνάζουν, ὡς σφαζόμενοι οἱ πατριῶται χεῖροι,
 ὁ Ἀθηναῖος τὰς φωνὰς, τοὺς ἔδυρμους οἰκτείρει.
 Οὔτε τοῦ Νεολόγου μας ἄρθρον κἀνὲν τὸν τέρπει
 ὅπου ἐγείρεται φωνή, ἐκεῖ ψυχὴ τις ἔρπει.
 Εἰς κάθε βῆμα κα: ψυχὴν πατεῖς ἂν μὴ προφθάσῃ
 εἰς σπλάγχχνα γῆς νὰ βυθισθῇ καὶ Λαύριον ν' ἀρπάσῃ.
 Ἐκεῖ εἰς τὸν βαθὺν μυχόν, ὡς ὄφεις ἐν χειμῶνι
 ζῆ τῶρα μόνον ἡ ψυχὴ ἄλλοῦ ῥιγεῖ, παγόνει.

Καὶ διὰ τοῦτο ἄψυχος ἡ ἀρετὴ ναρκούται,
 ἐξηυτελίσθη, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν, καὶ οὔτε
 τὴν τέχνην ἔχει τοῦ κυφοῦ Ἀμουσιάδου ὄστις,
 κυφὸς βαδίζων ἔλαβε βραβεῖα, ὡς σοφὸς τις.
 Καὶ διὰ τοῦτο ἔμειναν κενὰ τὰ θεωρεῖα
 ἐν τῇ Βουλῇ τὰ χαμηλά: διότι ἂν ὀρθία
 ἐκεῖ ὄργιλ' ἡ ἀρετὴ ζητήσῃ ν' ἀνακύψῃ,
 δὲν τὴν ἀφί' ἡ ὀροφῇ, καὶ τὴν ὀργὴν θὰ κρύψῃ.

Ὁ Ἀθηναῖος προτιμᾷ ἡσύχως νὰ καπνίζῃ
 νὰ μὴ τὸν μέλη ἡ Βουλὴ τί κάμνει, νὰ φροντίζῃ
 νὰ μάθῃ τὰ νεώτερα, ἀλλ' ἀπαθῶς ν' ἀκούῃ,
 ν' ἀναγινώσκῃ τὴν Αὐγὴν τοῦ ἀκαμάτου Λοῦση
 χωρὶς νὰ συνταράσσεται, καὶ τὴν Ἐφημερίδα
 χωρὶς τῆς βελτιώσεως νὰ χάνῃ τὴν ἐλπίδα,
 ν' ἀναγινώσκῃ τὴν Στὸάν, τὸν φλογερὸν Αἰῶνα
 κι' ὡς τοῦρκος νὰ ἀναφωνῇ.—Αὐτὰ εἶνε τὰ μόνα;
 δὲν ἔχει κι' ἄλλα;—Ἐσπασαν τοῦ δεῖνα τὸ κεφάλι.
 —Αἱ! ἦτο φυσικόν, ἀφοῦ ἦν ἀνισος ἡ πάλη,

κλητῆρες τεσσαράκοντα κι' αὐτὸς ὁ δεῖνα μόνος.
 —Τὸν τάδε τὸν ἀπήγαγον ἔσθ' φυλακὰς συγχρόνως
 —Με εἶνε ἀδιάφορον δὲν θὰ τὸν ἀπολύσουν;
 —Ναί, ἕως ὅμως αὔριον καὶ σὲ θὰ φυλακίσουν.
 —Ἄ! δὲν πιστεύω... Ὅμως... πλὴν.. πολὺ τὰ μεγαλόνεις
 αὐτὰ ποῦ λέγεις, φίλε μου, καλὰ νὰ τὰ τυπόνῃς,
 πλὴν νὰ τὰ λέγῃς! Ἄφες με ἀκόμη νὰ καπνίσω
 καὶ αὔριον σ' ὑπόσχομαι σατύρας νὰ ἀρχίσω.

Καὶ αὔριον! Εἰς αὔριον τ' ἀφίουν ὄλοι τώρα
 καὶ ἡσυχὰ παρέχεται μετὰ τὴν ὥραν ὥρα.
 Μεθαύριον εἶν' εἰκοστὴ καὶ πέμπτη τοῦ Μαρτίου.
 Αἱ τί; Αὐτὴν ἀνέλαβεν ὁ Ζήσης Σωτηρίου,
 τρεῖς ῥήτορες, τρεῖς ποιηταὶ καὶ σύλλογοι τρεῖς τόσοι.
 Θὰ γίνῃ καὶ παράταξις, σημαίας θέλουν δώσει
 δέκα κλητῆρες εἰς πολλὰς ἐπιφανεῖς οἰκίας,
 θ' ἀκούσωμεν καὶ μουσικὴν πρὸ τῆς Δοξολογίας,
 Τί ἄλλο; — Καλὰ τίποτε.....

.....

ΦΛΟΣ.

ΤΙ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΠΑΡΕΝ ΠΕΡΑΣΙΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

Ἡ ἀπαρτία ἐν τῇ βουλῇ.
 Τὰ καφῆ σαντάν.
 Τὸ ἐθνικὸν θέατρον καὶ αἱ προκηρύξεις τοῦ Ταβουλάρη.
 Τὰ μακροσκελῆ πολιτικὰ ἄρθρα.
 Οἱ ἐπιτάφιοι λόγοι.
 Οἱ ποιητικοὶ διαγωνισμοί.
 Αἱ ἐν ὑπὸ κίθρῳ ὀμιλίαι.
 Ἡ σαρακοστὴ καὶ τὰ σαρακοστιανά.
 Τὰ ψηλὰ καπέλα.
 Αἱ καλαὶ ἡμέραι κατὰ τὸν Μάρτιον.
 Τὸ βρέξιμον τῶν δρόμων.
 Τὸ ἰταλικὸν θέατρον τὸν χειμῶνα.
 Ὁ περίπατος ἐφ' ἀμάξης.
 Τὰ μακρὰ σουρτοῦκα.
 Τὰ μπουκέτα, τὰ αἰσθήματα καὶ τὰ βαβάσια ἀντιχαρ-
 τονομισμάτων.
 Ἡ διαμονὴ ἐν Πειραιεὶ κατὰ τὸ θέρος.
 Αἱ μετοχαὶ τῶν ἐταιριῶν.

ΤΙ ΕΧΕΙ ΠΕΡΑΣΙΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἐν μόνον πρᾶγμα, ἡ εἰκὼν τοῦ μακαρίτου Γεωργίου
 Σταύρου ἐπὶ κιτρίνου χαρτίου.

Ὁ ὑπεύθυνος ΚΩΝΣΤ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ.

Τύπος: ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΝΕΡΓΗΤΗΣ